

Z OBSAHU	Nechat se proměnit vítězstvím Krista. Katecheze Benedikta XVI.	06
	Mučedníci komunismu. Nový seriál o obětech komunismu	08
	Sexuální výchova je nesmysl. O dopadech liberální sexuální výchovy	11
	Čtete spolu: Modlitba za uzdravení	14

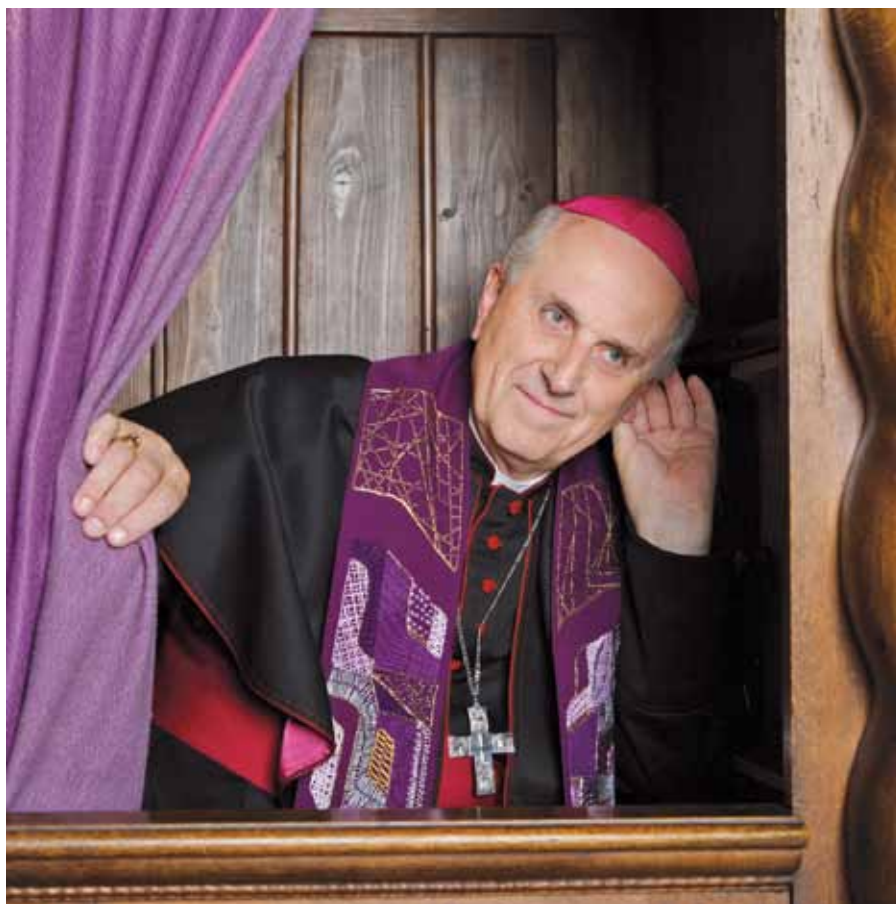
TRADICE OTCŮ

Z listů svatého biskupa
Ambrože (339–397)

Každý, kdo má Božího Ducha, stává se Božím dítětem. Je dítětem Božím proto, že nepřijímá ducha otroctví, ale ducha těch, kdo byli přijati za vlastní. O tom svědčí našemu duchu sám Duch Svatý, který potvrzuje, že jsme Boží synové. To je ten Duch, který v našich srdcích volá *Abba, Otče*, jak je psáno v listě ke Galatánům. Ale velkým svěděctvím o tom, že jsme Boží děti, je i to, že jsme *dědici Boží a spoludědici Kristovi*. Jeho spoludědicem je ten, kdo je společně s ním oslaven, a to je pouze ten, kdo utrpením za něho trpí společně s ním.

Aby nám dodal odvalu k utrpení, připomíná, že všechno, co trpíme, je menší a nelze to srovnat s dobrem, které nás čeká jako velká odměna za námahu a které se na nás zjeví; neboť až budeme přetvořeni k obrazu Božímu, budeme smět hledět tvář v tvář na jeho slávu. [...] Ale nyní, dokud se zjevení oddaluje, všechno tvorstvo společně sténá a očekává slávu našeho přijetí za syny a vykoupení. Jako matka před porodem nosí pod srdcem onoho ducha spásy a touží po jeho osvobození z otroctví marnosti.

Smysl je přece jasný: Všichni, kdo mají prvotiny Ducha, sténají v očekávání, že budou přijati za vlastní. A toto přijetí je vykoupení celého těla, až jako Boží děti díky přijetí za vlastní tváří v tvář uvidíme ono božské a věčné dobro. V Církvi Páně už toto přijetí za syny existuje, když Duch volá *Abba, Otče*, jak stojí v listě Galatánům. Ale bude dovršeno, až vstanou všichni do nepomíjitelnosti, cti a slávy a budou smět patřit na Boží tvář. Tehdy opravdu člověčenství pozná, že je skutečně vykoupeno. A proto se apoštol chlubil a říká: *Touto nadějí jsme byli spaseni*. Naděje totiž přináší spásu, stejně jako víra, a o té je řečeno: *Tvoje víra tě zachránila*.

Mons. František Radkovský - Foto: Herbert Slavík, <http://www.plzenskeikony.eu>

Dary Ducha Svatého v Církvi

Úvodník plzeňského biskupa Mons. Františka Radkovského

Má-li být Církev živá, potřebuje nejen živé a dobře fungující instituce, jako jsou farnosti, diecéze a další, ale také živá společenství, která jdou napříč farnostmi a diecézemi, napříč Církvi. Ať už jsou to společenství klasických řádů a kongregací, nebo nová hnutí a církevní společenství, to vše jsou rozmanité a bohaté dary Ducha Svatého, který je dává jako odpověď na potřeby doby. Bylo tomu tak po celá staletí a platí to i pro dnešek.

Benediktini a cisterciáci, premonstráti a další řády vychovali křesťanskou Evropu. Naučili ji hospodařit, vytvářet hodnoty, žít podle zásad Evangelia. Mají však co říci i dnešku. Hojné návštěvy u trapistů v Novém Dvoře a hojná povolání mladých mužů v tomto klášteře dokazují, jak přitažlivé je toto benediktinské charisma podnes. Ani františkáni, dominikáni, karmelitáni a další dary Ducha Svatého
Dokončení na str. 2

Foto: <http://www.pweb.com>

Kalvárie pákistánských křesťanů

V některých předměstských čtvrtích města Karáčí dochází ke hromadnému znásilňování a mučení dětí z křesťanských rodin. Zločiny jsou ze strany státu přecházeny mlčením a mezi tamějšími křesťany vyvolávají děs. Tuto obžalobu vyslovil jeden z pákistánských poslanců Michael Javed pro agenturu *Fides*. Křesťanské rodiny čtvrtí Essa Nagri, Ayub Goth a Bhittaiabad jsou již několik měsíců pod tlakem nevyprovoditelného násilí. Oběti prožívají skutečnou kalvárii. Neodvážují se však žádat o zastání u příslušných úřadů, protože mají oprávněný strach, že by se situace ještě zhoršila.

„Zaregistrovali jsme 15 případů znásilnění,“ říká zmíněný poslanec. „Ve čtvrti Essa Nagri existují mučírny, kam jsou shromažďovány děti z křesťanských rodin a znásilňovány – za jejich vrácení musejí rodiče platit výkupné ve výši 100 tisíc rupií. Pokud nezaplatí, jsou děti mučeny doslova až k nepoznání.“

Křesťané reagují na toto násilí opouštěním svých domovů v Karáčí, což je zřejmým cílem násilníků z řad muslimských fanatiků. Ve čtvrti Ayub Goth jsou děvčata z křesťanských rodin nucena k prostituci, přičemž příslušné státní úřady, ač byly uvědoměny, nijak nezakročily. Františkán P. Victor John, farář ve čtvrti Essa Nagri, kde žije asi 700 křesťanských rodin, z nichž je 300 katolických, řekl agentuře *Fides*, že zmíněné čtvrti patří mezi nejchudší a existuje v nich vysoká kriminalita. „Církev však pokračuje ve svém působení v těchto nejchudších čtvrtích města, kde spravuje školu a centrum pro léčení narkomanů.“

V Pákistánu bylo podle zprávy agentury *Fides* v loňském roce obviněno 161 lidí z porušení zákona o rouhání, 9 obviněných lidí bylo zabito v mimosoudních exekucích. Drtivá většina soudních případů se zakládá na pomluvě, proti níž neexistuje legální obrana. Podle zprávy nevládní organizace *Asian Human Rights Commission* z roku 2011 „Pákistán svému lidu neposkytuje záruky lidských práv“. Zmíněná organizace uvádí, že v roce 2011 bylo muslimskými extrémisty zavražděno 18 obránců lidských práv, 16 žurnalistů a dva vysocí politici: guvernér Paňdžábu Salman Taseer a pákistánský ministr Shahbaz Bhatti. „Státní instituce k těmto vraždám mlčí,“ píše se ve zprávě. Za rok 2011 bylo přibližně 1 800 děvčat z řad křesťanské a hinduistické komunity uneseno a znásilněno a potom označeno za konvertitky k islámu.

RaVat

Diskriminace indických křesťanů nepolevuje

V uplynulém roce se více než 2 100 indických křesťanů stalo obětmi agrese, útoků či pronásledování, uvádí zpráva ekumenické organizace *Catholic Secular Forum*, založené indickými katolíky a podporované bombajským arcibiskupem kard. Oswaldem Graciasem. Diskriminace křesťanů je stále rozšířenější a zasahuje všechny indické státy. V Kašmíru probíhá proces proti katolickému misionáři P. Jimu Borstovi, který byl na základě smyšlených svědectví obviněn z proselytismu a násilných konverzí. Zpráva poukazuje na nedostatečnou ochranu lidských práv ve státě Kašmír a na neexistenci komise pro náboženské menšiny. V tomto indickém státě jsou přitom křesťané přítomni již od poloviny 19. století a jejich počet dnes dosahuje zhruba osmnácti tisíc.

RaVat

Dokončení ze str. 1

ve středověku neztratili dnes svoji sílu a dynamičnost a mají stále co dávat světu. O tom svědčí i tento časopis. Misionáři a další řády a kongregace přinesli mnoho darů v době svého vzniku a mnozí je přinášejí podnes. Stačí se podívat na činnost jezuitů, salesiánů, ale třeba i oblátů a dalších komunit, abychom jasně viděli působení Ducha Svatého skrze ně.

Myslím, že je to pro naši společnost dnes velmi aktuální. Pozorujeme u mnohých lidí nové otevření duchovním věcem, a tím je tu i potřeba správně je nasměrovat na křesťanství. To mohou dělat velmi dobře i ti, kteří jsou uprostřed světa, ale přitom zakotveni pevně v Bohu, v Kristu. To jsou nová hnutí a církevní společenství, která v Církvi působí především v posledních desetiletích. Mnohé znám, vidím na nich na všech působení Ducha Svatého a jsem za ně Bohu velmi vděčný. Blahoslavený Jan Pavel II. zdůraznil, že oba aspekty, institucionální i charismatický, jsou v Církvi velmi důležité a přispívají každý svým způsobem k jejímu životu, její obnově a posvěcení.

Duch Svatý je stále připraven dávat všem, kteří se jeho charismatům otevrou. Prosme ho tedy – protože on také zároveň otevírá lidská srdce, aby je mohl obdarovat –, ať je pro dnešní dobu dostatek těch, kteří naplnění těmito dary s nimi posvěcují a proměňují Církev i svět kolem. Velmi je potřebujeme.

*Mons. František Radkovský
biskup plzeňský*

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Petice proti rasové a náboženské nesnášenlivosti

Reakcí na opakující se výroky muslimského kazatele Lukáše Větrovce působícího v Brně je vyhlášení petiční akce proti rasové a náboženské nesnášenlivosti. Větrovec totiž pronesl slova o zabíjení Židů muslimy.

Petice byla vyhlášena 22. ledna v Brně a potrvá do 17. dubna 2012. Organizátorem je Mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém (ICEJ ČR) ve spolupráci se Židovskou obcí Brno, pod záštitou Poslanecké sněmovny PČR Miroslavy Němcové.

Petice požaduje důsledné prošetření již podaných trestních oznámení a podporuje přezkoumání činnosti odpovědných islámských institucí z hlediska zákona o náboženských společnostech. Existuje důvodné podezření, že výroky pana Lukáše Větrovce naplňují podstatu trestných činů Hanobení národa, etnické skupiny, rasy a přesvědčení, Podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod a Násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci.

Petiční archy je možné stáhnout na webu <http://www.icej.cz> nebo si o ně lze napsat na adresu: icej@ecn.cz. Podepsané petiční archy se shromažďují na adrese: Mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém – ICEJ, Komárkova 4, 148 00 Praha 4. Aby Petiční výbor Poslanecké sněmovny PČR mohl dále s peticí podle zákona nakládat, je zapotřebí minimálně 10 tisíc fyzických podpisů na papíře.

Svou podporu přislíbili např. kardinál Dominik Duka OP, brněnský primátor Roman Onderka, synodní senior Českobratrské církve evangelické Joel Ruml, místopředsedkyně petičního výboru PS PČR Hana Orgoníková, 1. místopředseda Senátu PČR Přemysl Sobotka, primátor Prahy Bohuslav Svoboda, houslový virtuos Václav Hudeček a další.

ICEJ ČR

Mexiko: program papežské návštěvy

„V půli prosince loňského roku oznámil papež Benedikt XVI., že hodlá před Velikonoce podniknout apoštolskou cestu do Mexika a na Kubu. Po konzultacích s vládou Spojených států mexických a s biskupskou konferencí, která ho pozvala, a po pečlivých přípravách provedených těmi, kdo za cestu papeže zodpovídají, ve spolupráci s federálními orgány a členy vlády státu Guanajuato, Svatý otec schválil program, který mu byl předložen.“ Těmito slovy začíná prohlášení Mexické biskupské konference (ECM) o programu papežské návštěvy v zemi.

Svatý otec přiletí v pátek 23. března večer na letiště ve městě Leon (stát Guanajuato) a bude oficiálně přijat prezidentem Spojených států mexických Felipem Calderónem Hinojosou, biskupskou konferencí a leonským arcibiskupem. V sobotu 24. března proběhne oficiální setkání s prezidentem Calderónem Hinojosou. Svatý otec pozdraví děti a věřící shromážděné na Plaza de la Paz v Guanajuato a požehná jim. V neděli 25. března bude Svatý otec slavit mši svatou v parku Guanajuato Bicentenario ve městě Silao na úpatí hory Cubilete, na jejímž vrcholu se nachází socha Krista Krále. Při této příležitosti se setká se zástupci věřících všech diecézí Mexika. Dále navštíví katedrálu v Leonu, kde proběhnou nešpory, a předá své poselství všem biskupům Mexika a zástupcům episkopátu Latinské Ameriky a Karibiku.

V pondělí 26. března bude Svatý otec pokračovat v cestě do Santiago de Cuba. „Modleme se společně k Panně Marii Guadalupské za první apoštolskou cestu papeže Benedikta XVI. do Mexika. Je to důvod k naději a utvrzení ve víře v Boha,“ uzavírá prohlášení podepsané předsedou ECM Msgr. Carlosem Aguiarem Retesem, arcibiskupem z Tlalnepantla, a generálním sekretářem ECM Msgr. Victorem Rene Rodriguezem Gomezem, pomocným biskupem z Texcoco.

Fides

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Modlili jsme se uplynulý týden za sjednocení všech křesťanů v jediné Církvi Kristově. Tak, jak to Pán vždy zamýšlel a jak to i na počátku bylo. Jde jistě o nesmírně důležitou věc zvláště pro apoštolát. Vždyť sám Ježíš za to prosí svého Otce v nebesích: „*At' jsou všichni jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě; at' jsou i oni jedno v nás, aby svět uvěřil, že jsi mě poslal. Dal jsem jim slávu, kterou jsi dal mně, aby byli jedno, jako my jsme jedno. Já v nich a ty ve mně, aby byli dokonale jedno a aby svět poznal, že jsi mě poslal a že jsi je miloval, jako jsi miloval mě.*“ (Jan 17,21–23)

Obnovování této kýžené jednoty, která je odrazem Trojiční Jednoty Boží, se děje jednak v lásce a jednak v pravdě. Obojí je nepominutelné, máme-li jednu s pomocí Ducha Svatého dosáhnout cíle. Krásně to vyjadřuje svatý apoštol Pavel: „*Buďte vždy pokorní a mírní, trpělivě se navzájem snášejte v lásce a usilujte zachovávat jednotu Ducha, spojení poutem pokoje. Je jedno tělo a jeden Duch, jedna naděje, k níž jsme byli povoláni, jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všechny a skrze všechny a ve všech.*“ (Ef 4,2–6)

Právě sjednocení ve víře, ve všem, co nám Pán zjevil a co Církvi zanechal jako svůj odkaz, je podmínkou pro skutečnou a dokonalou jednotu. Zde bolestně vnímám zvláště rozdílnou víru ohledně Eucharistie – Kristova Těla a Krve jako skutečného pokrmu a nápoje (srov. Jan 6,55) a zároveň zpřítomnělé Pánovy Oběti (srov. Lk 22,19–20).

Ježíšova slova nám dodávají naději: „*Mám však i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. Uslyší můj hlas, a tehdy bude jedno stádo a jeden pastýř.*“ (Jan 10,16)

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců

KNĚŽSTVÍ

Z textů Josepha Ratzingera

Institut papeže Benedikta XVI. v Řezně vydal v září 2011 teologickou čítanku *Víra Církve*, jež je sestavena z textů Josepha Ratzingera. V této rubrice budeme jednotlivé texty otiskovat na pokračování.

Ježíš se setkává se třemi muži (Lk 9,51–62) a v jejich stejně jako v jeho odpovědích se zrcadlí, co znamená následování, co představuje **kněžství**. Především je nápadné, že muži, který se Ježíšovi vnucuje a sám se rozhoduje pro následování, dává Ježíš odmítavou odpověď. Chce tím říci: následování, nebo, klidně to nazýváme pravým jménem: kněžství, si člověk nevybírá sám. Nemůže si ho vymyslet jako nějaký způsob, jak dosáhnout životní jistoty, jak si vydělávat na svůj chléb, získat nějaké společenské postavení. Člověk si ho prostě nemůže vybrat jako něco, čím si zajistí jistotu, přátelství, bezpečnost; jak by si rád vybudoval svůj život. Nikdy to nemůže být pouhé vlastní zabezpečení, vlastní volba. Kněžství, je-li pravé, si člověk nemůže dát sám, ani je sám hledat. Může být jen odpovědí na *jeho* vůli a na *jeho* volání. Vždy to vyžaduje to, že se vzdáme své vlastní vůle, pouhé představy o sebeuskutečnění a toho, co bychom mohli udělat a chtěli mít, a vydáme se jiné vůli, abychom se jí nechali vést – a to i tam, kam nechceme. Není-li tu tato základní vůle vejít do jiné vůle, být s ní jedno, dát se vést, kam jsme si to nevypočítali, pak člověk nevstoupil na kněžskou cestu a stane se mu to osudným. Kněžství spočívá v tom, že člověk má odvahu říci *ano* druhé vůli, dát odpověď, aby tak ovšem krok za krokem přijímal stále větší jistotu, že my, odevzdání do této vůle, ne-

Fra Angelico: Ukřižování (1420): Foto: Wikipedia

Ve světě, který stojí ve stínu Kříže, křesťanská služba vždy zahrnuje utrpení a kříž.

budeme zničeni, zmařeni, nýbrž ve všech vedeních, jimž jsme podřízeni, teprve opravdu vejdemo do pravdy svého vlastního bytí. Vždyť tak jsme bližší sami sobě, než když se jen pevně držíme sebe sama. Následovat ho – dát mu toto *ano*: „Zde jsem, jsem připraven“ – je tedy vždy velikonoční událost. Souvisí to s následováním kříže, s vystoupením ze sebe sama, se

zmařením onoho *mít rád jen sebe a starat se jen o sebe*, s naším osvobozením skrze to, že se odvážíme skoku do neznáma druhé vůle, které je nám koneckonců známo. Známe to z kříže a ze zmrtvýchvstání Ježíše Krista jako vůli a moc, která v pravdě nese svět a nás všechny.

Všeobecné kněžství není konkurencí liturgického pověření kněze, nýbrž rozšířením křesťanského kultu do prostoru světa a lidstva, pro něž je společenství křesťanů povoláno konat kněžskou službu. Takové chápání křesťanského posvěcování světa nebude jen více biblické, nýbrž i realističtější než nějaká příliš jednoduchá teologie vtělení. Ve světě, který stojí ve stínu Kříže, nemůže křesťanská služba jednoduše spočívat v nějakém radostném „křtění“ světských hodnot, nýbrž vždy zahrnuje utrpení a kříž. Kdo žije ve světě jako křesťan, kdo se opravdu snaží, aby jako *křesťan* nežil „podle pojetí tohoto světa“ (srov. 1 Kor 7,31; Řím 12,2), nutně zakusí víru také jako „meč“, který protíná jeho pozemskou existenci (srov. Žid 4,12; Lk 2,35). Křesťanský realismus je realismem kříže, který necouvá před takovým nasazením celého člověka, protože úkol, kterému smí sloužit, považuje za hodný člověka.

Sich hineingeben in seinen Willen (1986) v: *Gesammelte Schriften* 12, 477n.; *Sentire ecclesiam*, v: *Geist und Leben* 36 (1963), 325; <http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

Příklad kříže

Skrze Kristovo umučení nalézáme lék proti všemu zlu, do něhož upadáme svými hříchy. Ale neméně užitečný je i příklad. Neboť Kristovo umučení stačí k tomu, aby úplně formovalo náš život. Kdo chce žít dokonale, nemusí dělat nic jiného než pohrdat tím, čím Kristus na kříži pohrdl,

a usilovat o to, oč Kristus usiloval. Vždyť na kříži nechybí žádný příklad ctnosti.

Hledáš-li příklad lásky: *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život*. To učinil Kristus na kříži. A tak když on vydal svůj život za nás, nemá být příliš těžké snášet cokoli zlého pro něho.

Hledáš-li trpělivost, nalezne se nejvíce na kříži. [...] Kristus snášel na kříži něco

velikého, a to trpělivě, neboť *když trpěl, nevyhrožoval; jako ovce vedená na porážku neotevřel ústa*. Veliká je tedy Kristova trpělivost na kříži. *A proto vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky*.

Hledáš-li příklad pokory, pohled na Ukřižovaného. Neboť Bůh chtěl být souzen od Poncia Piláta a zemřít. Hledáš-li příklad poslušnosti, následuj toho, který byl poslušný Otce až na smrt: *Jako se celé množství stalo neposlušností jed-*

noho, totiž Adama, hříšníky, tak zase poslušností jednoho se celé množství stane spravedlivými.

Hledáš-li příklad pohrdání pozemskými věcmi, následuj toho, který je *Král králů a Pán pánů, v němž jsou skryty*

všechny poklady moudrosti a poznání; na kříži visí obnažen, posmívají se mu, plivají na něj, bijí ho, je korunován trním a nakonec napájen octem a žlučí.

svatý Tomáš Akvinský

Z výkladu o apoštolském vyznání víry

STAROSTI DIPLOMATA PŘI VATIKÁNU

Závěr minulého roku byl pro diplomaty akreditované při Vatikánu nebývale aktivní. Počínaje účastí na celosvětovém setkání náboženských lídrů v Assisi 27. října. Z diplomatické perspektivy to byla akce mimořádně důležitá. Šlo totiž o mír a papež neváhal před představiteli hlavních světových náboženství přiznat, že právě náboženství je pro mír jedním z hlavních ohrožení. Nejde samozřejmě o pravé náboženství, nýbrž o jeho úchylky, jak papež neopominul připomenout. Vatikán, či spíše katolická církev, se ukazuje v této oblasti nejdůležitější nebo dokonce jedinou institucí, která v celosvětovém měřítku, v různých zemích a kulturách, usiluje o uhašení jednoho z hlavních ohnisek konfliktů na světě, nenávisti s náboženským podtextem. Činnost Církve na tomto poli koordinuje kard. Jean Louis Tauran, někdejší šéf vatikánské diplomacie, který stojí v čele Papežské rady pro mezináboženský dialog.

V tomto kontextu lze jen těžko pochopit rozhodnutí Irsko, které 3. listopadu zavřelo své velvyslanectví při Vatikánu. Nepřerušilo sice diplomatické vztahy a nadále bude mít velvyslance, ovšem nerezidujícího v Římě. Rozhodnutí Dublinu nebylo jistě diktováno rolí Vatikánu v mezinárodní aréně, protože ta jak se zdá neslábne. Jednání irské vlády bylo spíše projevem ještě nedozrálé emancipace země, která se po dlouhá desetiletí příliš křečovitě držela církevních hierarchů, ne vždy nutně svatých. Podivné je, že po irském vzoru také další státy začaly nahlas uvažovat o smyslu udržování ambasády při Vatikánu, jako by zapomněly na nedávno uzavřené setkání v Assisi.

To ale není všechno. Dne 15. prosince tentokrát vatikánská strana ohlásila, že

Benedikt XVI. na setkání s diplomatickým sborem. Foto: <http://www.mondayvatican.com>

Východisko z krize, s níž se dnešní svět potýká, spočívá podle Benedikta XVI. v investicích do podpory rodin a výchovy mládeže.

papež se už nebude obracet se zvláštním projevem k novým velvyslancům u příležitosti předávání jejich pověřovacích listin. Toto rozhodnutí bylo přečteno jako výrazné přenesení akcentů vatikánské diplomacie z bilaterálních vztahů na multilaterální. Od nynějška bude totiž papež promlouvat pouze k celému diplomatickému sboru při novoročním setkání.

Takové setkání se událo 9. ledna. Papež tentokrát mluvil jen velmi málo o konkrétních neuralgických bodech světa (připomeňme, že když se před rokem odvážil pokárat Egypt za masakr křesťanů v Ale-

xandrii, Mubarakův režim odvolal velvyslance a tamní muslimové přerušili dialog s Vatikánem). Soustředil se tentokrát na zásady. Připomněl nutnost respektu k náboženské svobodě. Největší pozornost ovšem věnoval mladým a rodině. Východisko z krize, s níž se dnešní svět potýká, spočívá podle Benedikta XVI. právě v investicích do těchto dvou kategorií.

Diplomaté akreditovaní při Vatikánu nebyli z papežské řeči nadšení. Na jejich vkus byla málo politická. Chyběla v ní z minulosti známá ostrá napomenutí. O těch se totiž lépe píší raporty pro centrálu. Hlásit se o práva rodin a mladých je pro ně zbytečné moralizování. Jazyk, který politika nemá ráda.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

NECHAT SE PROMĚNIT VÍTĚZSTVÍM KRISTA

Katecheze Benedikta XVI. na generální audienci 18. ledna 2012

Ve středu 18. ledna byl zahájen Týden modliteb za jednotu křesťanů. Svatý otec Benedikt XVI. věnoval tomuto tématu promluvu při své pravidelné generální audienci. Na devět tisíc zájemců o setkání s ním zaplnilo celou aulu Pavla VI., další asi tři tisíce věřících sledovaly audienci na velkoplošných obrazovkách na náměstí svatého Petra.

Draží bratři a sestry, dneškem začíná Týden modliteb za jednotu křesťanů, který si už více než sto let připomínají křesťané všech církví a církevních společenství, aby prosili o mimořádný dar, za který se modlil Pán Ježíš při Poslední večeři před svým utrpením: „Ať jsou všichni jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal“ (Jan 17,21). Týden modliteb za jednotu křesťanů byl zaveden roku 1908 P. Paulem Wattsonem, zakladatelem anglikánské řeholní komunity, která následně vstoupila do katolické církve. Iniciativě se dostalo požehnání papeže svatého Pia X. a poté byla podpořena papežem Benediktem XV., který ji 25. února 1916 doporučil celé katolické církvi svým breve *Romanorum Pontificum*.

Jednota je dar, o něž musíme prosit

Oktáv modliteb se vyvíjel a zdokonaloval ve třicátých letech minulého století zásluhou abbého Paula Couturiera z Lyonu, který podporoval modlitbu za „jednotu Církve tak, jak to chce Kristus a v souladu s nástroji, které chce On“. Abbé Couturier ve svých posledních spisech označuje Týden modliteb za nástroj umožňující Kristově univerzální modlitbě „prostoupit a proniknout celý Boží lid“, který prosí Boha o tento velký dar. A právě Týden modliteb za jednotu křesťanů je jedním z nejučinnějších výrazů podnětu, který dal Druhý vatikánský koncil ke hledání plného společenství mezi všemi Kristovými učedníky. Toto duchovní setkání, které spojuje křesťany všech tradic, nám umožňuje uvědomit si skutečnost, že jednota, ke které směřujeme, nemůže být

jenom výsledkem našeho úsilí, ale bude spíše darem, kterého se nám dostane shůry a o který je třeba neustále prosit.

Mistr Tucherova oltář: Ukřižování a zmrtvýchvstání (1440–1450). Foto: Wikipedia

Cesty Církve i národů jsou v rukách zmrtvýchvstalého Krista, jenž zvítězil nad smrtí a nespravedlností, kterou podstoupil a vytrpěl za všechny.

Proměňující moc víry v Krista

Každoročně jsou nějakou ekumenickou skupinou z různých částí světa připravovány podklady textů pro Týden modliteb. U tohoto bodu bych se chtěl pozastavit. Letos byly tyto texty podány smíšenou skupinou představitelů polské katolické církve a ekumenické rady, která zahrnuje různé církve a církevní společenství v této zemi. Dokumentace byla přehléd-

nuta komisí složenou ze členů Papežské rady pro podporu jednoty křesťanů a komise Víra a ústava Světové ekumenické rady církví. Také tato společná práce vykonaná ve dvou etapách je znamením touhy po jednotě, která oživuje křesťany, jakož i vědomí, že modlitba je primární cestou k dosažení plného společenství, neboť ve spojení s Pánem jdeme vstříc jednotě. Téma letošního Týdne je vzato z prvního listu Korintánům: „Všichni budeme proměněni skrze vítězství našeho Pána Ježíše Krista“ (srov. 1 Kor 15,51–58), Jeho vítězství nás promění. Toto téma bylo vybráno zmíněnou ekumenickou skupinou z Polska, která reflexí o své národní zkušenosti chtěla poukázat na oporu, kterou poskytuje křesťanská víra uprostřed zkoušek a zmatků, jakými byly ty, jež jsou charakteristické pro dějiny Polska. Po rozsáhlých diskusích bylo zvoleno téma zaměřené na proměňující moc víry v Krista, zejména ve světle významu, jaký má pro naši modlitbu za viditelnou jednotu Církve, Kristova Těla. Tuto reflexi inspirovala slova svatého Pavla, který se obracel k církvi v Korintu a hovoří o dočasné povaze toho, co patří k našemu přítomnému životu, poznamenanému také zkušeností „prohry“ hříchu a smrti, ve vztahu k tomu, co přináší „vítězství“ Krista nad hříchem a smrtí v Jeho velikonočním tajemství.

Pravý význam vítězství

Konkrétní dějiny polského národa, který zakusil již v 16. století období demokratického soužití i náboženské svobody, byly poznačeny v posledních stoletích invazemi a neúspěchy, ale také stálým bojem proti útisku a prahnutím po svobodě. To všechno vedlo ekumenickou

skupinu ke hlubšímu zamyšlení nad pravým významem „vítězství“; co je to „vítězství“ a co „prohra“. Ve srovnání s vítězstvím chápaným v triumfalistických kategoriích nám Kristus nabízí zcela jinou cestu, která nevede skrze sílu a moc. Tvrdí totiž: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech“ (Mk 9,35). Kristus mluví o vítězství trpící lásky skrze vzájemnou službu, pomoc, novou naději a konkrétní útěchu darovanou těm, kdo jsou poslední, zapomenutí a odmítní. Pro všechny křesťany je nejvyšším výrazem takovéto pokorné služby samotný Ježíš Kristus, naprostý dar, kterým dává Sebe samého, vítězství Jeho lásky nad smrtí v kříži, jež září úsvitem Velikonočního rána. Můžeme mít účast na tomto proměňujícím „vítězství“, pokud se necháme proměnit Bohem, pokud uskutečneme konverzi ve svém životě; tato proměna se uskutečňuje obrácením. To je důvod, proč polská ekumenická skupina považovala za mimořádně vhodné téma svého rozjímání slova svatého Pavla: „Všichni budeme proměněni skrze vítězství našeho Pána Ježíše Krista“ (srov. 1 Kor 15,51–58).

Jednota vyžaduje vnitřní konverzi

Plná a viditelná jednota křesťanů, po níž toužíme, vyžaduje, abychom se nechali stále dokonaleji proměňovat a připodobňovat obrazu Krista. Jednota, za níž se modlíme, vyžaduje vnitřní konverzi, a to jak společnou, tak osobní. Nejde jenom o srdečnost či spolupráci, je zapotřebí zejména posílit naši víru v Boha, v Boha Ježíše Krista, který se stal jedním z nás a oslovil nás. Je třeba vstoupit do nového života v Kristu, který je naším pravým a definitivním vítězstvím; je třeba se vzájemně otevřít a přijmout všechny prvky jednoty, které nám Bůh uchoval a stále znovu nám je dává; je třeba cítit nezbytnost dosvědčovat člověku naší doby živého Boha, který se dal poznat v Kristu.

Za ekumenické dílo je odpovědná celá Církve

Druhý vatikánský koncil postavil ekumenické hledání do středu života a působení Církve: „Proto tento posvátný sněm vybízí všechny katolické věřící, aby pochopili znamení doby a horlivě se účastnili

ekumenického díla“ (*Unitatis redintegratio*, 4). Blahoslavený Jan Pavel II. zdůraznil podstatnou povahu tohoto nasazení slovy: „Tato jednota, kterou Pán daroval své Církvi a v níž chce obejmout všechny, není žádným doplňkem, ale samým středem jeho díla. Nelze ji stavět na úroveň jakéhosi druhotného přívlastku společenství Ježíšových učedníků. Je totiž vlastní samému bytí tohoto společenství“

Kristus mluví o vítězství trpící lásky skrze vzájemnou službu, pomoc, novou naději a konkrétní útěchu darovanou těm, kdo jsou poslední, zapomenutí a odmítní.

Ježíš myje nohy apoštolům, Evangeliiář Oty III. (přelom 10. a 11. století). Foto: Wikipedia

(*Ut unum sint*, 9). Za ekumenické dílo je tedy odpovědná celá Církve a všichni pokřtění, kteří mají růst v již existujícím částečném společenství mezi křesťany až k plnému společenství v pravdě a v lásce. Modlitba za jednotu se proto neomezuje na tento Týden modliteb, ale má se stát integrující součástí naší modlitby, života modlitby všech křesťanů na každém místě a v každé době, zejména když se setkávají lidé různých tradic a společně se

v Kristu přičiňují o vítězství na veškerým hříchem, zlem, nespravedlností a násilím páchaným na důstojnosti člověka.

Jak můžeme přesvědčivě svědčit, když jsme rozdělení?

Od doby, kdy více než před sto lety vzniklo ekumenické hnutí, stále existuje jasné povědomí skutečnosti, že nedostatek jednoty mezi křesťany brání účinnějšímu hlásání evangelia, protože ohrožuje naši důvěryhodnost. Jak můžeme přesvědčivě svědčit, když jsme rozdělení? Pokud se týká základních pravd víry, spojuje nás toho zajisté mnohem více než toho, co nás dělí. Rozdělení však zůstávají a týkají se také různých praktických a etických otázek, vzbuzují zmatek a nedůvěru, oslabují naši schopnost předávat spásanosné Kristovo Slovo. V tomto smyslu je třeba, abychom si připomínali slova blahoslaveného Jana Pavla II., který ve své encyklice *Ut unum sint* mluví o škodě, kterou způsobil křesťanskému svědectví a evangelnímu hlásání nedostatek jednoty (srov. č. 98, 99). Je to velká výzva pro novou evangelizaci, která bude moci být plodnější, pokud budou všichni křesťané společně hlásat pravdu evangelia Ježíše Krista a poskytnou společnou odpověď na duchovní žízeň naší doby.

Jedině Kristus nás může zachránit z negativních důsledků našich rozdělení

Cesty Církve i národů jsou v rukách zmrtnýchvstalého Krista, jenž zvítězil nad smrtí a nespravedlností, kterou podstoupil a vytrpěl za všechny. On nám dává účast na svém vítězství. Jenom On je s to nás proměnit a učinit z nás – slabých a váhavých – mocné a odvážné vykonavatele dobra. Jedině On nás může zachránit z negativních důsledků našich rozdělení.

Draží bratři a sestry, všechny vás vybízím, abyste se během tohoto Týdne co nejintenzivněji spojili v modlitbě za růst společného svědectví, solidarity a spolupráce křesťanů v očekávání slavného dne, kdy budeme moci společně vyznávat víru předanou apoštolů a společně slavit svátosti naší proměny v Kristu.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Žádné jiné století lidských dějin nepřineslo tolik mučedníků a vyznavačů pro víru jako století dvacáté. Pronásledování v Mexiku, v sovětských táborech gulagu, za španělské občanské války, v nacistických koncentračních táborech či v komunistických věznicích a lágrech v zemích střední a východní Evropy především v počátečním období komunismu, to je jen stručný výčet utrpení, které postihlo křesťany v minulém století. Počínaje tímto číslem zahájíme seriál textů věnujících se mučedníkům z řad kněží a řeholníků v českých zemích v období komunismu, doplněný následně o svědectví o martyrech z dalších zemí.

Dějiny Církve v českých zemích i v ostatních státech střední a východní Evropy v poválečné době, především v padesátých, ale i šedesátých letech, velmi připomínají historii Církve v dobách pronásledování prvních křesťanů. V této nedávné době nacházíme perzekvované biskupy, kněze i laické věřící, kteří vydali velké svědectví víry snášením ponižování i mučení, dlouholetým pobytem ve vězení, mnozí i obětí vlastního života. Bilance Církve v českých zemích v období komunistické totality je zdrcující: dlouholetá internace biskupů (Josef Beran, Josef Matocha, Josef Hlouch, Karel Skoupý) a navíc věznění některých z nich (Ladislav Hlad, Karel Otčenášek, Štěpán Trochta), odsouzení a věznění 400–500 diecézních kněží, odsouzení a žalářování 350 řeholníků a stovky řeholních sester, likvidace mužských klášterů a internace všech řeholníků, zabránění klášterů řeholnic a izolace sester v centralizačních střediscích, likvidace Charity, Orla, Katolické akce, bohosloveckých seminářů, mládežnických organizací, přiškrcení farní pastorače. Můžeme se zeptat, jaké byly příčiny konfliktu mučedníků s režimem a proč právě oni museli jít touto trnitou cestou.

Rysy mučedníků

Čeští mučedníci a vyznavači nové doby mají určité společné rysy: většinou se jednalo o kněze s dobrým teologickým vzděláním, aktivní v pastoraci i společenském dění, ale jsou mezi nimi i zdánlivě všední vesničtí faráři. Mnozí z těchto duchovních byli kvůli svým postojům pronásledováni už za války nacisty a prošli nacistickými koncentračními tábory (P. Švec, Zgarbík, Burian, Kajpr ad.). Přesto ani po těchto trpkých zkušenostech

P. Vojtěch Rygal, první kněžská oběť komunismu
Foto: archiv autora

Do naší doby se vrátili mučedníci, často neznámí, jako 'neznámí vojíní' velké věci Boží! Jejich svědectví by se v Církvi neměla ztrácet. Je třeba uchovat památku těch, kdo podstoupili mučednictví. (Jan Pavel II.)

neváhali po komunistickém převratu pozvednout hlas na obranu Církve a svobody. Většinou se zapojili se značným rizikem do „ilegálních“ aktivit (pokračování činnosti řádu i po jejich likvidaci v roce 1950, kontakty s internovanými biskupy, s kněžími v zahraničí, rozšiřování a čtení pastýřských listů, tajných fakult, kritická

kázání na adresu režimu, náboženská práce s mládeží a s dětmi atd.), jež měly Církvi pomoci přežít. Také neváhali pomoci věřícím, např. finanční podporou, poskytnutím úkrytu či zprostředkováním odchodu za hranice apod. Nenacházíme mezi nimi duchovní, kteří by se exponovali v rámci kolaborantského mírového hnutí nebo prorožimní katolické akce, či by se exponovali jinou formou ve prospěch komunistického režimu, naopak zůstali věrni svým biskupům a papeži. Žádný z nich nebyl vázán spoluprací se Státní bezpečností, ale někteří z nich byli pro ni neúspěšně získáváni (zde je specifický případ P. J. Koutného). Nikdo z nich nebyl obviněn z mravnostního deliktu, i když některým z nich bylo tímto vyhrožováno, např. P. Toufarovi. Někteří z nich se stali obětí provokace StB – např. babičtí mučedníci. Příčiny vyšetřování StB a odsouzení jsou u nich velmi obdobné jako u jiných vězněných kněží. Byli souzeni jak individuálně, tak v rámci velkých skupinových procesů, a to jak s dalšími kněžími, tak s laiky. Někteří byli vězněni opakovaně nebo před odsouzením pobývali několik let v internačním táboře. Takoví duchovní byli režimem označováni jako reakční, nebezpeční sluhové a špioni Vatikánu.

Zastřelen při pokusu o přechod hranic

První kněžskou obětí komunistického režimu u nás byl záhy po únoru 1948 P. Vojtěch Rygal, administrátor v Holešově. Zahynul na hranicích střílbou pohraničnicků, když se pokusil odejít do emigrace. Stejný osud potkal v letech 1948–1989 na československých hranicích 280 osob, z nichž 143 bylo zastřeleno.

Vojtěch Rygal se narodil 10. dubna 1910 v Hulíně. Pocházel z rodiny drobného zemědělce. Byl sportovně nadaný – hrával fotbal za hulínský fotbalový klub, P. Jadrníček jej získal pro skauting. Po obecné škole v rodišti studoval v letech 1921–1927 na arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži, poslední dva roky gymnázia pak absolvoval na Státním reálném gymnáziu v Kroměříži, kde v červnu 1929 odmaturoval. Poté se rozhodl pro kněžství. První tři ročníky studoval na fakultě v Olomouci a další dva roky pak absolvoval na bohoslovecském učilišti v Brně. Duchovně jej v semináři formoval především Mons. Antonín Šuránek. Na kněze byl vysvěcen arcibiskupem Leopoldem Prečanem 5. července 1934.

Poté nastoupil jako kooperátor v obci Pavlovice u Přerova. Po půlroční vojenské službě, kterou absolvoval v Praze a v Brně, se stal v březnu 1935 kooperátorem v Bystřici pod Hostýnem. Zde působil až do roku 1943, kdy byl přemístěn do obce Náklo u Litovle. Po druhé světové válce učil jako katecheta na obecné a měšťanské škole v Holešově. Projevoval se jako aktivní sportovec (hrával především kopanou a házenou), angažoval se ve skautském hnutí a místní jednotě Orla, přispíval do katolického tisku. Po únorovém převratu dostal zákaz vyučovat na školách a začal vystupovat na veřejnosti se svými kritickými názory na komunistický režim.

V březnu 1948, znechucen politickým vývojem v zemi a perzekucí Orlů, se rozhodl pro odchod za hranice. V této věci se spojil s několika bývalými československými vojáky ze Západu z Holešovska a Kroměřížska, např. Karlem Bednaříkem a Miloslavem a Jaroslavem Kratochvílovými, kteří chtěli se svými blízkými také do emigrace. 23. března 1948 odešel z Holešova, aniž někoho informoval o svých záměrech. Spolu s dalšími členy skupiny se sešel v Aši na Velký pátek 26. března. V noci měli být převedeni německými převaděčkami, žijícími v Aši, a to za úplaty 35 000 Kč. 27. března, na Bílou sobotu, půlhodinu po půlnoci, se pokusila skupina devíti mužů a čtyř žen, vedená důstojníkem Karlem Bednaříkem, letcem československé

západní armády, přejít hranice do Německa v prostoru Aš–Selb. V momentě, kdy se nacházeli asi 400 m od hraničních kamenů, byli zastiženi hlídkou SNB Aš a strhla se honička a přestřelka. Na výzvu hlídky zůstaly tři osoby stát, ostatní začaly prchat. Zadrženi byli právě Karel Bednařík a jeho žena, které krátce před odchodem P. Rygal tajně bez svědků v holešovském kostele oddal, dále pak Jaroslav Kratochvíl. Ostatním se podařilo uprchnout. Na kolejisti zůstal ležet jeden zastřelený muž – P. Vojtěch Rygal, první kněžská oběť po nástupu komunistů v únoru 1948.

Svědectví o smrti P. Rygala

Okolnosti neúspěšného pokusu o přechod hranic popsal ve svých vzpomínkách Karel Bednařík. Zmiňuje také brutální chování příslušníků Bezpečnosti vůči umírajícímu P. Rygalovi: „*Před půlnocí z Velkého pátku na Bílou sobotu jsme se s převaděčkami vydali směrem k nedaleké hranici. Za městem jsme museli přejít přes železniční trať a pak asi 100 metrů přes louku k hranici. Byla jasná měsíčná noc. Při přechodu trati někdo z naší skupiny nešťastnou náhodou zakopl o dráty na stahování závor, což v nočním tichu*

způsobilo silné zařinčení. V tom okamžiku byli Machek, P. Rygal a ještě jeden člen skupiny na louce. Hluk upozornil hlídky, které byly patrně blízko a začaly bez vyzvání střílet ze samopalu. Střelba přivolala další posily. A já si uvědomil, že vběhnout na louku by znamenalo sebevraždu. Proto jsme zalehli u živého plotu a doufali, že po uklidnění situace ve vhodný okamžik přeběhneme. Co se předtím odehrálo na louce, jsme nevěděli. Ešenbáci pak ale pročešovali celé okolí a tam nás našli. Vedli nás s rukama nahoře k ležícímu tělu, a když se nás ptali, jestli byl mezi námi kněz, uvědomil jsem si, že zastřelili P. Vojtěcha. Když jsem viděl, jak tyto lidské zrůdy kopou do umírajícího, ještě se hýbajícího těla kněze, pocítil jsem nepopsatelnou nenávist k esenbákům. Vždyť to byla sprostá vražda.“

Pohřeb P. Rygala se uskutečnil po převozu jeho ostatků do rodného Hulína 2. dubna 1950, kde byl uložen do rodinné hrobky. Přes všechny snahy režimu a sledování StB se posledního rozloučení s ním zúčastnilo velké množství věřících a duchovních a jeho pohřeb byl vnímán jako politický protest proti novému režimu.

Vojtěch Vlček

Další díl v čísle 4/2012

Mgr. Vojtěch Vlček se narodil 6. května 1976 v Ostravě. Vystudoval obor historie – český jazyk na Filosofické fakultě Ostravské univerzity. Vyučuje na gymnáziu v Ostravě-Hrabůvce a externě na Ostravské univerzitě v Ostravě. Spolupracuje s Českou křesťanskou akademií v Praze na výzkumu perzekuce řeholí a diecézních kněží v období komunistické totality a osudů katolické církve v zemích střední a východní Evropy. Spolupodílil se na projektu Martyrologium katolické církve v českých zemích ve 20. století, organizovaném Českou křesťanskou akademií a na projektu Odboj a perzekuce křesťanů v době nacismu a komunismu (1939–1989), realizovaném Ústavem pro studium totalitních režimů. Je autorem knih Perzekuce mužských řádů a kongregací komunistickým režimem 1948–1964 (*Matice cyrilometodějská, Olomouc 2004*), Kříž jsem hlásal, kříž jsem snášel – rozhovory s kněžími a řeholníky pronásledovanými za komunismu v letech 1948–1989 (*Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006*), Z więzienia do kapłaństwa: rozmowy z księdzem Stanisławem Lekavym prześladowanym w komunizmie w latach 50-tych 20 wieku, *Zlaté Hory: Ateliér D, 2007*, Totalitám navzdory (*Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2011*), je spoluautorem a editorem knihy Ženské řehole za komunismu 1948–1989 (*Matice cyrilometodějská, Olomouc 2005*) a knihy Dědictví (*Kapitoly z dějin komunistické perzekuce v Československu 1948–1989, Poznání, Olomouc 2008*).

EVROPSKÝ STABILIZAČNÍ MECHANISMUS

Co je to za podivnou smlouvu?

V návaznosti na dluhovou krizi eurozóny připravila Evropská unie Smlouvu o založení Evropského stabilizačního mechanismu. Jde skutečně o rozumný nástroj stabilizace evropského hospodářství?

Premiéři sedmnácti států eurozóny mezi sebou podepsali podivnou smlouvu, Smlouvu o založení Evropského stabilizačního mechanismu (ESM). Běžně jí můžeme říkat smlouva o dluhové unii. Její anglickou verzi mohou čtenáři najít zde: <http://petrmach.cz/esm.pdf>, neoficiální český překlad zde: <http://petrmach.cz/esm-cz-pdf>. Krátké video popisující věrně ESM je zde: <http://euroseptik.cz/esm-euroval-smlouva-dluhu>.

ESM je jedna z řady smluv připravených Evropskou unií v návaznosti na dluhovou krizi eurozóny. Země eurozóny nejdříve založily Evropský nástroj finanční stability (EFSF). Pak Evropská unie změnila Smlouvu o fungování Evropské unie, která má umožnit vznik ESM. Letos začala připravovat tzv. Fiskální smlouvu. Mezitím jsme byli požádáni o podepsání smlouvy o půjčce 90 miliard korun na eurozónu skrze Mezinárodní měnový fond.

Smlouva o ESM 1) zavazuje členské státy EU platit obrovské sumy na krachující země eurozóny a 2) zavazuje členské země EU podléhat diktátu hospodářské politiky ze strany EU.

Zatím nejsme v euru

České republiky se smlouva o ESM zdánlivě netýká, protože Česká republika není součástí eurozóny. Problém ale je, že o tom, zda vstoupíme do eurozóny, nebo nikoli, nebudeme rozhodovat my, ale Evropská unie. Předali jsme toto právo na Evropskou unii ve Smlouvě o přistoupení, pro kterou v roce 2003 hlasovala v referendu většina voličů.

ESM ještě nevstoupila v platnost. Nemůže začít platit dřív, než všechny země EU, včetně České republiky, schválí změnu Smlouvy o fungování EU. Bez ní totiž nemá Evropská unie právo dluhovou unií ESM vytvořit. Změna Smlouvy o fungování

vání EU spočívá v přidání jediného odstavce, který říká, že země eurozóny mohou mechanismus vzájemného úvěrování založit a že tyto půjčky budou podmíněny diktováním hospodářské politiky ze strany EU.

Členské státy ESM se zavazují splatit do ESM celkem 700 miliard eur. To je částka rovnající se 17,5 bilionů korun. Např. na Slovensko připadá 5,9 miliardy eur (150 miliard korun), na Českou republiku by po zavedení eura připadala

Smlouva o ESM zavazuje členské státy EU platit obrovské sumy na krachující země eurozóny a podřizuje je diktátu hospodářské politiky unie.

dvojnásobná částka. ESM má půjčovat tyto peníze členským zemím eurozóny, které se ocitnou v předlužení.

Smlouva o ESM předpokládá, že se země, které dosud euro nezavedly, stanou její součástí, jakmile EU rozhodne o zavedení eura v těchto zemích.

Beztrestnost a neplacení daní

Smlouva také předpokládá, že země budou vydávat dluhopisy, za které budou vzájemně ručit. Politici, kteří budou v ESM rozhodovat o půjčkách a jejich podmínkách, mají mít podle smlouvy trestní imunitu, takže za svá rozhodnutí v ESM nebudou moci být trestně odpovědní. Veškeré aktivity ESM mají být osvobozeny od daní. Politici a úředníci budou mít v ESM nedaněné příjmy a státy jim mají vracet DPH a spotřební daně za veškeré nákupy. ESM má mít také právo dovážet zboží bez cla. Dalo by se říct, že se

vytváří podivný úřednický daňový a beztrestný ráj pro vrcholné úředníky ESM a politiky, kteří v něm budou rozhodovat.

Závěr

Česká republika má velké štěstí, že zatím není členem eurozóny, není tedy zatím součástí ESM. Bohužel pro nás, o našem přiřazení k eurozóně může kdykoli rozhodnout Evropská unie. Dali jsme jí tu pravomoc ve Smlouvě o přistoupení k EU.

ESM je nebezpečná smlouva, která země eurozóny zavazuje k obrovským finančním transferům, k tomu, aby jedni platili dluhy druhých. Dává Evropské unií pravomoc diktovat členským zemím, jakou mají mít hospodářskou politiku, jaké mají mít daně, jaké důchody, jaké platy, jaké dotace.

Česká republika by měla udělat dvě důležité věci, aby se vyhnula obrovským problémům, které ESM přinese:

Sjednat si s Evropskou unií výjimku ze zavedení eura. Takovou výjimku mají Velká Británie a Dánsko. Bez jejich souhlasu nemůže EU zavést na jejich území euro. Když se to vyjednat nepodaří, měli by čeští senátoři a poslanci hlasovat proti změně Smlouvy o fungování Evropské unie. Když by změnu odmítli, byla by smlouva o ESM neplatná.

Za druhé, Česká republika by měla začít hospodařit s vyrovnaným rozpočtem, abychom nebyli závislí ani na půjčkách od bank, ani na půjčkách od cizích států – abychom se nedostali do potíží, do kterých se dostala eurozóna.

Petr Mach

Ing. Petr Mach, Ph.D., český ekonom a politik, dřívější poradce Václava Klause, nyní předseda Strany svobodných občanů

SEXUÁLNÍ VÝCHOVA JE NESMYSL

Co lze očekávat od liberální sexuální výchovy

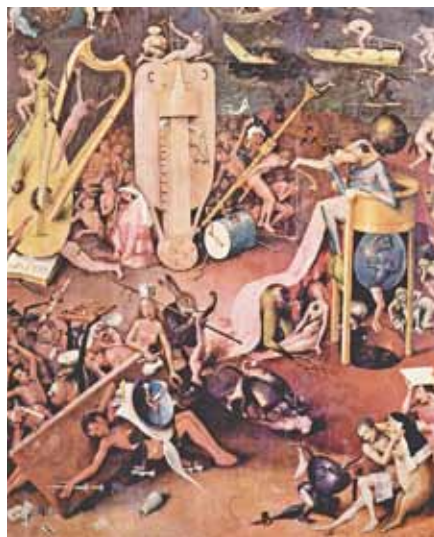
Lidská sexualita je úžasným prostředkem kultivace vztahu mezi pohlavími, jejím cílem je vzájemná láska založená na sebedarování a otevřená vůči daru života. V pojetí moderních sexuálních školitelů se však stává pouhou rozkoší bez rizika, sobectvím bez odpovědnosti.

Agresivní indoktrinace mládeže promiskuitními zásadami zvaná školní sexuální výchova dosáhla stadia anarchie. Ale pozor: anarchie patrně „legální“ a státem tolerovaná. Jak jsme se dozvěděli z veřejnoprávního média, sexuální školní výchovu dětí provozují samy děti! Totiž aktivističtí teenageři neboli tzv. vrstevničtí vzdělavatelé. Pochopitelně bez pedagogické kvalifikace či praxe, bez medicínského minima, bez životních zkušeností a bez akreditace ministerstva školství. Tito samozvaní brigádníci prý přišli na pomoc učitelům, kteří (snad už) umdlévají, či spíše se jim z pedofilního způsobu pohlavní osvěty ve stylu sexuálních novátorů dělá nevolno. Mynly by ale byl názor, že se tak děje proti vůli nebo bez vědomí ministerstva školství. Naopak – akreditační komise MŠMT udělila akreditaci programům Společnosti pro plánované rodičovství a sexuální výchovu (SPRSV) Radima Uzla, která sexuální indoktrinaci provozuje ve velkém a mládežnické „peer aktivisty“ školí.

Prvními vychovateli jsou rodiče

O tom, jaké programy do škol vstupují, kupodivu nerozhoduje ministerstvo školství, ale pouze ředitel školy, neboť zřizovatelem školy není MŠMT, ale zpravidla kraj nebo obec. Jediní, kdo se ještě mohou sexuálnímu pedagogickému fušerství vzepřít, jsou tedy rodiče. Pakliže nechtějí, aby jejich -náctileté ratolesti byly pod psychickým tlakem nuceny se před spolužáky zpovídat, zda jim roste ochlupení, zda už měly menstruaci, jestli se sebeukájejí, nebo zda už viděly porno; pokud rodiče nechtějí, aby jejich dětem byla (podle návodu ředitele školy v pražské Kuncově ul. pana Petrnouška) podávána ruka v kondomu, či aby jim bylo předváděno

(a samy zkoušely) jak se kondom nasazuje na model penisu (mimo chodem pan Petrnoušek pracuje přímo s vibrátorem), pak mohou ještě žádat, aby jejich dítě bylo tohoto „peer programu“ ušetřeno. Mají k tomu oporu v čl. 32, odst. 4 *Listiny*

Hieronimus Bosch: Zahrada pozemských rozkoší, detail (1504). Foto: Wikipedia

Naprosté uvolnění pudové stránky sexuality vede ke zhrubnutí a zesurování citového a duševního vztahu mezi chlapcem a dívkou, mužem a ženou.

základních práv a svobod, který rodičům zaručuje právo na výchovu dětí a dětem zaručuje právo na rodičovskou výchovu. Podle *Všeobecné deklarace lidských práv* „rodiče mají přednostní právo volit druh vzdělání pro své děti“ a *Mezinárodní pakt o občanských a politických právech* zava-

zuje vlády států „respektovat svobodu rodičů... zajistit náboženskou a morální výchovu svých dětí podle vlastního přesvědčení rodičů“.

Jedinečné poslání sexuality

Zajímavé je, že lidstvo se v celé své dlouhé historii nikdy nepotřebovalo školit v sexualitě, a přesto se v relativním (i duševním) zdraví dožilo 21. století po Kristu. Sám pojem „sexuální výchova“ je moderní výmysl marxistických inženýrů lidských duší, významově ovšem jde o naprostý nesmysl. Sexualita je stejně přirozená fyziologická funkce jako dýchání, a tak jako nejsou žádné návody k dýchání, tak jsou zhola zbytečné i návody jak užívat sexualitu. O funkcích tělesných orgánů se školní dítě dozvídá vše potřebné ve zdravotědě, není třeba pro pohlavní orgány vypisovat zvláštní předmět. Důležité však je uvědomit si, že stejně jako dýchání, ani sexualita není samoučelná (ani jen pro naše potěšení), ale že má svůj evidentní smysl, své jedinečné poslání. Život člověka je dar a sexualita předávání tohoto daru slouží. Jen proto je sexualita tak lákavá, příjemná a silná, aby nás k předávání života přiměla. Lidská sexualita není pozůstatek zvířecosti, jak nám ji moderní sexuální školitelé prezentují, ale není to v našem živočišném druhu ani jen prostředek reprodukce. Je to úžasná nabídka kultivace vztahu mezi pohlavími, šance na zušlechtění vzájemného vztahu. Proto je sexuální realizace nikoli na začátku, ale až na konci podivuhodného emotivního a duševního procesu nazývaného láska. A i když ta může mít velmi bouřlivý průběh, vždycky by v ní měla být přítomna odpovědnost. Zvládnutí sexuální touhy v lásce, neboli sebeovládání, zásadním způsobem při-

spívá k utváření pevného a ušlechtilého lidského charakteru. Naprosté uvolnění pudové stránky sexuality – tzv. rozkoš bez rizika –, k čemuž navádí „liberální“ (a dokonce školní) sexuální výchova v pedofilním slohu vede ke zhrubnutí a zesurování citového a duševního vztahu mezi chlapcem a dívkou, mužem a ženou. A to i když se přitom používají všemožné „bezpečnostní“ technické prostředky, sloužící ovšem nikoli k naplnění poslání sexuálního vztahu, ale naopak k jeho odstranění, čili k zamezení vzniku nového lidského života.

Kdo je skutečný tmář

Tak jako v každém přirozeném lidském konání, existují samozřejmě i v prožívání sexuality určitá rizika. Je jistě třeba varovat před jakýmkoli zneužitím sexu, před náhodným sexuálním stykem, před rizikovými vztahy, před nebezpečím pohlavních chorob včetně AIDS a před rizikovým prostředím, kde tato nebezpečí především hrozí, tj. před homosexuálním

a drogovým prostředím. K tomu ovšem stačí stručné poučení na osmerce tiskového formátu a není třeba zbavovat děti přirozených zábran a zdravého ostychu, zraňovat jejich duši vulgárními sexuálními představami a cpát jim do ruky modely pohlaví a antikoncepční pomůcky. Důraz na manipulaci dětí s antikoncepčními pomůckami, ale také s falickými symboly (modely penisu a vibrátory) ukazuje na souvislost s předkřesťanským falickým kultem. Je příznačné, že toho, kdo kritizuje indoktrinaci dětské duše hesly o „sexuální svobodě“, „bezpečném sexu“, „rozkoši bez rizika“ či „lásce bez strachu“, pasují propagátoři sexuální výchovy na „tmáře“, přičemž sami ve styku se školními dětmi užívají symboly falického kultu, což spolehlivě odhaluje spřízněnost jejich „liberálních“ metod s hlubokou temnotou šerého dávnověku.

Víme-li, kdo za stále sílící demagogickou kampaní „školní sexuální výchovy“ stojí, není se čemu divit. Je to především mocná a po celém světě rozlezlá chobot-

nice IPPF (*International Planned Parenthood Federation*) se svou českou odnoží SPRSV. Tyto v podstatě propotrátové a antikoncepční průmysl podporující (a jím financované) společnosti se kryjí pokryteckými zástěrkami např. „plánovaného rodičovství“, „sexuálního a reprodukčního zdraví“ či „prevence HIV/AIDS“. Ale jejich skutečné priority jsou jiné: rozbít tradiční rodinu, udělat z dětí sexuální konzumenty a zákazníky pornografického průmyslu, podle leninských pouček vykořenit lidi, aby byli lépe ovladatelní, a nastolit režim, v němž „pokrokové“ děti budou udávat své „staromódní“ rodiče jako za komunistických procesů.

Ferdinand Peroutka, jr.

<http://www.ceskatelevize.cz/ct24/blogy>
(Mezitimulky redakce)

Ferdinand Peroutka, jr., novinář, publicista, stálý spolupracovník internetového portálu ČT24

KDO JSOU TI PRAVÍ FUNDAMENTALISTÉ

Zastánci extrémního sekularismu se snaží zcela vyloučit náboženství z veřejného prostoru. Odvolávají se přitom na nebezpečí fundamentalismu. Jsou jejich obvinění oprávněná?

Kritici náboženství často varují před nebezpečím fundamentalismu. Mnohé filosofické názory s sebou nepochybně nesou riziko zveličování a úzkoprsosti, což může vést k politickému extremismu. To však platí i pro sekulární hnutí – možná dokonce víc než pro hnutí náboženská. Je proto politováníhodné sledovat, jak se označení „fundamentalismus“ stává pro určitá sekulární hnutí nástrojem demagogie, ačkoli tato hnutí jsou mnohem extrémnější než kterákoli náboženská skupina, na niž se jejich kritika zaměřuje.

Takovým označením se zastánci extrémního sekularismu snaží zdiskreditovat názor, že by věřící měli mít právo svou víru praktikovat. V tom smyslu označují termínem „fundamentalista“

jakoukoli opravdovou náboženskou víru (tzn. jakoukoli víru, která s sebou přináší praktické důsledky) a pokoušejí se vyvrátit právo všech občanů jednat podle svého svědomí.

Nedotknutelnost náboženské svobody

Příklad takové taktiky zaznamenala nedávno organizace *Observatory on Intolerance and Discrimination against Christians* v podobě nevyžádaného návrhu skupiny, jež se nazývá Evropská humanistická federace (EHF), výzkumnému projektu Evropské komise RELIGARE. Účelem RELIGARE je zjišťovat, jaká je reakce na náboženskou a kulturní rozmanitost jako na sociální realitu v Ev-

ropě. Účelem EHF je však, jak se zdá, vyloučit náboženství z veřejné oblasti a vážně omezit svobodu občanů jednat podle svého vyznání a svědomí.

Zdá se, že těmto „humanistům“ unikly dva důležité body. Zaprvé, rozhodnutí svědomí (jako např. výhrada svědomí proti potratu a eutanazii) se zakládá spíše na dobře podložené úvaze než na náboženské víře a zadruhé, i kdyby se výhrada svědomí zakládala na náboženské víře, existovalo by zde „právo manifestovat svou víru v učení, praktikování, uctívání a dodržování zvyků“. To je zcela jasně uznáváno jako právo člověka ve *Všeobecné deklaraci lidských práv*, v *Evropské dohodě o lidských právech* a v *Chartě základních práv Evropské unie*.

Co je fundamentalismus

To neznamena, že se přehlíží nebezpečí fundamentalismu (náboženského i sekulárního). Je však nutné, aby všichni účastníci této debaty chápali, co fundamentalismus je, a co není. Toto označení vzniklo v protestantské skupině v USA na počátku 20. století, kde ti, kteří zpochybňovali určité neredukovatelné teologické články („fundamentals“ – základy), byli považováni za ty, kdo stojí mimo křesťanské společenství.

Dnes termín „fundamentalismus“ označuje slepé a nekritické dodržování zvyků a přehlížení skutečností ve prospěch jedné víry či ideologie.

Tato výtka neplatí, pokud jde o křesťanství hlavního proudu. Základem křesťanství – jak ho například stanovuje směrdatná nauka katolické církve – není obecně výklad Písma, v němž musí být každé slovo bráno doslova, ale živá tradice, která spojuje Boží zjevení, klasickou filosofii a moderní vědu.

Křesťanství a vědecké bádání

Charakteristickým rysem křesťanství je otevřenost k přizpůsobení filosofických a teologických postojů vědeckým objevům. To vysvětluje, proč katolická církev vždy podporovala vědecké bádání. Některé z nejdůležitějších vědeckých objevů učinili praktikující katolíci, mezi nimiž byli i mnozí kněží (jako např. Mi-

kuláš Koperník a Jiří Mendel). Vědecké bádání by se však nemělo uskutečňovat v morálním vakuu: cíle a metody bádání mají morální dopad, který je potřeba zvažovat. Ale i morální posuzování by se mělo zakládat na vědeckých poznacích.

Jedním takovým příkladem je katolická nauka o potratu. Někteří zastánci potratu dnes paradoxně vyzývají Církev, aby se vrátila k postoji, jaký zaujímali někteří teologové ve středověku: plod neměl být pokládán za lidskou bytost do druhého měsíce těhotenství. To odpovídalo názoru mnohých vědců té doby, kteří manželský akt přirovnávali zasazení semene do úrodné půdy. Tento názor musel být opraven poté, co se zjistilo, že ve vaječnicích ženy se vytvářejí vajíčka a že nová lidská bytost se svou specifickou genetickou identitou vzniká v okamžiku početí, když dochází ke splynutí vajíčka a spermie. Zcela v rozporu s tím, co se často objevuje v masových médiích, formuluje katolická církev svůj morální úsudek na základě nejnovějšího vědeckého výzkumu – který naopak často ignorují „pokrokoví“ a „osvícení“ stoupenci sekularismu, kdykoli přestává vyhovovat jejich vlastním, předem vytvořeným názorům.

Ochrana před subjektivismem

Ve skutečnosti je to právě církevní učitelství, který chrání katolíky před

subjektivismem, fideismem a fundamentalismem. Jiná vyznání, včetně nenáboženských, jsou před takovým pokušením mnohem méně chráněna. To je dobře vidět na případě islámu (jehož základem je posvátný text, který musí být vykládán doslovně), ale platí to i pro sekulární ideologie minulého století. Ty si nárokovaly „vědeckost“ (např. „dialektický materialismus“ jakožto východisko komunismu a nacistické pojetí biologicky nadřazené rasy), kterou si nikdo nesměl dovolit zpochybňovat.

Také nekritická – a tudíž nevědecká – víra v evoluci (v protikladu ke kritickému postoji, který pohlíží na kteroukoli vědeckou teorii jako na pouze předběžnou a je si vědom přirozených hranic empirické vědy) může být v tomto smyslu označena za sekulární fundamentalismus.

Gudrun Kuglerová

<http://www.mercatornet.com>

Přeložila Krista Blažková
(Mezititulky redakce)

Dr. Gudrun Kuglerová,
zakladatelka organizace
Observatory on Intolerance and Discrimination
against Christians, poradkyně Platformy lidských
práv Agentury Evropské
unie pro lidská práva

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, I 10 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Francine Ferlandová: Ať žije babička a dědeček!

Jaké jsou vlastnosti prarodičů 21. století, jaký mohou mít vliv na své vnouče, a jak ono může ovlivnit je?

Brož., 167 str., cena 185 Kč

Yves Boulvin: Naplněný život

Jak se učit milovat, nalézat partnera, přijmout různé etapy partnerského života, jak prožít oddělení nebo znovusjednocení a jak čelit osamění.

Brož., 223 str., cena 219 Kč

MODLITBA ZA UZDRAVENÍ

Jak Boží slovo přiblížit dětem, aby mu porozuměly a zamilovaly si ho? A jak s nimi vůbec o Bohu mluvit? V této rubrice vám nabízíme vhodné texty ke společnému čtení Písma svatého s dětmi.

Rodič: Hned jak Ježíš vyšel ze synagogy, vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. (Mk 1,29–34)

Dítě: Tolik uzdravení! Lidé v Kafarnau museli být šťastni z tolika uzdravení. Také zlí duchové se před Ježíšem poroučeli.

Rodič: Ano, celé město bylo na nohou a shromáždilo se u Petrova domu.

Dítě: Když lidé viděli tolik zázraků, nenapadlo je, že Ježíš je dlouho očekávaný Mesiáš?

Rodič: Určitě. Jenomže očekávali Mesiáše, který je osvobodí od Římanů. A to bylo velmi nebezpečné.

Dítě: Proč to bylo tak nebezpečné?

Rodič: Kdyby se Římané dozvěděli, že povstal Mesiáš, který má vyhnat okupační vojsko, tak co by udělali?

Dítě: Okamžitě by poslali vojáky, aby Ježíše s jeho stoupenci zatkl.

Rodič: Všechny by pak ukřižovali. V tom byli Římané naprosto nemilosrdní.

Dítě: Teď už chápu, proč Ježíš zakazoval zlým duchům mluvit o něm. Nechtěl, aby ho lidé prohlásili za Mesiáše, který vyžene Římany.

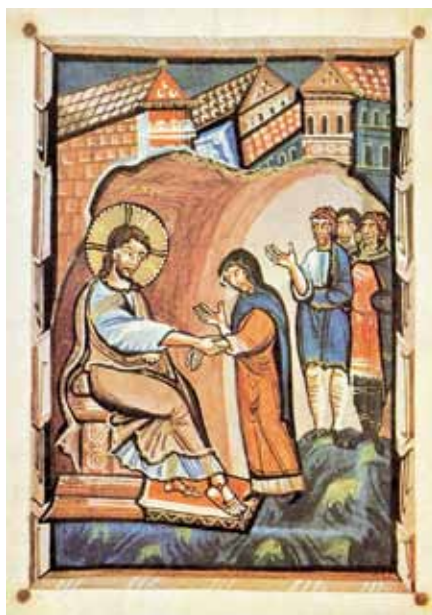
Rodič: Vraťme se však k té nádherné atmosféře, kdy lidé jásají, protože jsou uzdraveni a zbaveni zlých duchů. Všichni obyvatelé města poznávali, že Ježíš je má rád a že má velikou moc. Chtěli se Ježíšovi také nějak odvděčit.

Dítě: Jako Petrova tchyně. Jakmile ji Ježíš uzdravil a ona mohla pracovat, tak je hned začala obsluhovat.

Rodič: Lidé, kteří poznali Boží péči, snadněji otevírali svá srdce víře v dobrého a milujícího Boha.

Dítě: Škoda, že tomu tak není i dnes. Kdyby byli lidé uzdravováni ze svých nemocí, více by věřili, bylo by nás v kostele více.

Rodič: A proč tomu tak není? Proč nemáme v kostele lidi, kteří by děkovali za své uzdravení?

Ježíš uzdravuje Šimonovu tchyni (Evangeliiar abatyše Hitdy z Meschede, 1020). Foto: Wikipedia

Dítě: Nevím. Možná je to proto, že lidé chodí k lékařům a nevěří, že by jim mohl Pán Ježíš pomoci.

Rodič: Chodit k lékařům je správné. Bůh nám dal schopnosti, abychom se o sebe starali. Špatné je chodit za zdravím k léčitelům.

Dítě: Protože ti léčí velmi často s pomocí zlého ducha. To už vím. A nemělo by to být dohromady? Jít k lékaři a přitom se modlit za uzdravení?

Rodič: Ano, tak by to mělo být. Vždyť staré přísloví říká: „Lékař léčí, ale Bůh uzdravuje.“

Dítě: Jak se potom pozná, že mě uzdravil Bůh a ne lékař?

Rodič: Ten, kdo se modlí, poznává, co v jeho životě způsobil Bůh. Povím ti, co zažil jeden muž po těžké autohavárii. Ležel v nemocnici ve vysokých horečkách. Lékaři si nevěděli rady. Rentgenová a jiná vyšetření nepřinášela žádné řešení. Lékaři se rozhodli zjistit místo zánětu operací. Interní lékař však po vyšetření prohlásil: „Operaci nedoporučuji, pacient by mohl umřít.“

Operace byla odložena, ale pouze o jediný den. Lékaři se rozhodli, že musí operovat, i když hrozí smrt pacienta.

Manželka onoho zraněného prosila dobrého Boha za uzdravení. Požádala kněze, aby udělil jejímu manželovi svátost nemocných. Kněz pacienta vyzpovídal, podal mu tělo Pána Ježíše, pak ho mazal olejem a modlil se k tomu příslušné modlitby za jeho posvěcení a také uzdravení. Udělil mu tak svátost nemocných, kterou Církev nabízí pro těžce nemocné lidi.

Po odchodu kněze přišla sestra a nemohla uvěřit tomu, že muž nemá teplotu. Stejně tak lékaři kroutili hlavami nad tím, že horečka klesla, a tudíž žádná operace nebude.

Dítě: V tomto případě je jasné, co dělali lékaři, a co způsobil Bůh.

Rodič: Dodnes je pacient vděčný Bohu za zázračné uzdravení. Křesťané by se měli modlit a věřit, že Bůh může a chce uzdravovat.

Dítě: A pak by mohli lépe a snadněji věřit, že Ježíš je dlouho očekávaný Spasitel.

Josef Janšta

Další materiály najdete na josefjansta.opava.org.

Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénárista a spisovatel

Jak to vidí Cyprián Suchánek

Život v blahobytu nebo v bídě?

Hodnota naší činnosti by měla vyjadřovat míru našeho blahobytu. Když ji přeceníme, upadneme do bídy. Když ji doceníme pravdivě, budeme žít „blahobytně“ i v málu, i v chudobě.

Na zpravodajském serveru *Novinky.cz* se dalo koncem roku dočíst pod titulkem „Zbídačení Řekové se v krizi zbavují vlastních dětí“ o neuvěřitelných důsledcích ekonomické krize, kdy rodiče odkládají své vlastní děti do útulků, protože je už neuživí. Nakolik je tento článek solidní a nakolik je jen výplodem žurnalistické fantazie, neumím snadno ověřit. Nicméně poukazuje na jeden fakt: na dluh se nedá žít trvale – neboli blahobytnost na dluh končí v bídě.

Odkud pramení ona situace, do které je vháněn obyčejný člověk, že končí v dlužích, které není schopen splácet? Ono předivo vypadá dost spletité – a ve skutečnosti to spletenec skutečně je, ale přesto se dá poznat pár hlavních tahů. Tím hlavním bych označil mocnou paní spotřebu. Aby měly podniky proč vyrábět, je nutné zboží odebírat. Abych mohl odebírat, musím mít jednak čím zaplatit a jednak mít alespoň pocit, že to potřebuji. A těmto dvěma sekcím se věnují specialisté na reklamu a na úvěry.

A když si člověk nevšimne, že se stal obětí těchto specialistů – což si pro jejich

odborné postupy nevšimne každý, a nedá se mu to mít ani moc za zlé –, dostává se do oné sítě, která ho nutí mít stále víc, a když na to nemá, tak si půjčovat, a když není čím splácet, půjčovat si na splátky, anebo hledat v okolí – nejlépe v rodině – někoho, na koho by šlo ještě půjčit, bez ohledu na to, jak to bude možné splácet.

Chyba je samozřejmě ve specialitech, kteří se specializují – nenápadně samozřejmě – na ty vrstvy, které na to skočí, protože nabídka je příliš lákavá, než aby se jí dalo odolat. Tohle už známe z příběhu, který se stal na počátku dějin člověka v Ráji. A chyba je samozřejmě v nás lidech, spotřebitelích, kteří podlehneme touze mít i to, co nepotřebujeme, protože nám to tak lákavě nabízejí a protože ti kolem už to mají.

Neumím nabídnout řešení ekonomické krize. Ale vím, že bída mnohých, která následuje, není důsledkem ekonomické krize, ale produktem našeho vlastního blahobytu, který nebral ohled a neměl meze.

Řešení vidím v chudobě. V životě, který se spokojí s tím, co potřebujeme

– skutečně potřebujeme – a na co si vyděláme. Hodnota naší činnosti by měla vyjadřovat míru našeho blahobytu. Když ji přeceníme, upadneme do bídy. Když ji doceníme pravdivě, budeme žít „blahobytně“ i v málu, i v chudobě.

A ještě je třeba zmínit jeden lék, kterým je solidarita, nesobeckost, ochota se dělit. Přes všechnu snahu budou kolem nás lidé, kteří už nežijí v chudobě, ale upadli do nedůstojné bídy, a kterým se nedá říct, že si za to mohou sami. Všímavost vůči potřebným je ctností, jejíž nepřítomnost působí duchovní bídu bez ohledu na majetkové zabezpečení. A ta je v důsledku ještě horší než hmotná.

Chápu, že výchova dětí k chudobě a k solidaritě je skutečně svízelná. Jejich svět neumí mnohé poměřit a co vidí kolem sebe, berou snadno jako měřítko. Ale nezbyvá než vést už malé děti k jistému sebevědomí, které se neopírá o to, co máme, ale kým jsme. A naši důstojnost – dětí Božích – nám nemůže nikdo vzít, i kdybychom o všechno přišli.

*P. Mgr. Cyprián Suchánek OP
kněz Řádu bratří kazatelů*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

„Prezident prohlásil, že hlavním úkolem vlády je zlepšovat s Boží pomocí postavení prostých obyvatel, aby měli práci, radost ze života a ze svobody své vlasti. Jestliže vláda vykoná, co je v jejích silách, Bůh ji podpoří a úspěch se dostaví. **Prezident řekl, že činí každé své rozhodnutí po konzultaci s Bohem v modlitbě. ... Každý den se modlím růženec.** Můj dědeček říkal, že rodina, která se modlí, tvoří jednotu.“ Tato slova, svědčící o zbožných činech, jak jste už asi vytušili, neprošel prezident český, ale kolumbijský. Jak by to však bylo krásné, kdyby jednou zazněla – třeba ne hned od prezidenta, ale od jakéhokoliv odpovědného politika – i u nás!

Nicméně, na opačné straně Ameriky, ve státě Rhode Island, nedávno učinili rozhodnutí opačné. Tamější studentka Cranston Jessica Ahlquistová objevila v posluchárně nástěnnou malbu z roku 1963 s pro ni problematickým textem. Ateistka Ahlquistová poznala, že je v něm ukryta modlitba. Problém? Ano, a hned začala jednat. Školu obvinila z porušení ustanovení z prvního dodatku k americké ústavě o tom, že vláda nemůže upřednostňovat jedno náboženství nad ostatními v dalších státních institucích. Škola se bránila: nápis je historickou připomínkou doby založení gymnázia a náboženskému

účelu neslouží. Jeho cílem bylo podpoření hodnot, jako jsou poctivost, dobrostřednost, přátelství či sportovní duch. Leč pohoršená studentka zvítězila a malba již není. **A o čem že americký soud rozhodl, že je v rozporu s ústavou?** „Náš nebeský Otče, dej nám, abychom se každý den snažili nejlépe, jak umíme, rozvíjet nejen po fyzické, ale i duševní a mravní

Koláž: mimi

stránce. Ať se snažíme pomáhat svým spolužákům i učitelům a být upřímní k sobě i k ostatním. Pomoz nám, aby se nám vedlo ve sportu a usmívali jsme se jak ve chvílích výhry, tak ve chvílích prohry. Nauč nás, co znamená skutečné přátelství. Pomoz nám, abychom vždy zachovávali čest své školy. Amen.“

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner shodou okolností ve svém vánočním pastýřském listu napsal: „Vím, že ná-

boženská výchova dětí není v dnešním prostředí lehká. **Velmi důležitým předpokladem úspěšné výchovy je však především váš příklad křesťanského života.**“ A na rodiče apeloval i dále: „Zvláště prosím rodiče, aby mysleli na víru svých dětí, které dali pokřtít. Při křtu slíbili, že je vychovávají ve víře v Pána Ježíše, že je naučí milovat Boha a bližního. K tomu patří nejen přihlásit děti do náboženství, vést je k modlitbě a pravidelné účasti aspoň na nedělní bohoslužbě, ale také je naučit žít jako Boží přátelé.“ To je slovo biskupa! Deo gratias.

V den, kdy vzniká tento text, a tím je sobota 21. ledna 2012, se velmi radujeme z maďarského lidu. Maďarští novináři, politologové i historici uspořádali Mírový pochod. Přišlo na něj podle organizátorů více než 400 tisíc lidí. Shromáždilo je přesvědčení, že si premiér Viktor Orbán zaslouží podporu. Tlak EU na Maďarsko především kvůli nově přijaté ústavě, ale i z dalších důvodů, je výmluvným sdělením, jaké hodnoty EU vadí a jaké naopak považuje za správné. **Maďari v Pochodu míru s opravdovou starostí o svou zemi hlásají, že „chtějí žít ve svobodě, s respektem vůči ostatním a v pokoji“.** Bůh zehnej statečnému Maďarsku.

-zd-

29. 1.	Ne	4. neděle v mezidobí Dt 18,15–20, Žl 95, I Kor 7,32–35, Mk 1,21b–28
30. 1.	Po	sv. Martina, panna a mučednice 2 Sam 15,13–14.30; 16,5–13a, Žl 3, Mk 5,1–20
31. 1.	Út	Památka sv. Jana Boska, kněze 2 Sam 18,9–10.14b.24–25a.30 – 19,4, Žl 86, Mk 5,21–43
1. 2.	St	sv. Pionius, kněz a mučedník 2 Sam 24,2.9–17, Žl 32, Mk 6,1–6
2. 2.	Čt	Svátek Uvedení Páně do chrámu Mal 3,1–4 (Žid 2,14–18, Žl 24, Lk 2,22–40
3. 2.	Pá	sv. Blažej, biskup a mučedník, sv. Ansgar, biskup Sir 47,2–13, Žl 18, Mk 6,14–29
4. 2.	So	sv. Ondřej Corsini, biskup I Král 3,4–13, Žl 119, Mk 6,30–34

5. 2.	Ne	5. neděle v mezidobí Job 7,1–4.6–7, Žl 147, I Kor 9,16–19.22–23, Mk 1,29–39
6. 2.	Po	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků I Král 8,1–7.9–13, Žl 132, Mk 6,53–56
7. 2.	Út	sv. Richard I Král 8,22–23.27–30, Žl 84, Mk 7,1–13
8. 2.	St	sv. Jeroným Emiliani, kněz, sv. Josefina Bakhita, panna I Král 10,1–10, Žl 37, Mk 7,14–23
9. 2.	Čt	sv. Apollonie, panna a mučednice I Král 11,4–13, Žl 106, Mk 7,24–30
10. 2.	Pá	Památka sv. Scholastiky, panny I Král 11,29–32; 12,19, Žl 81, Mk 7,31–37
11. 2.	So	Panny Marie Lurdské I Král 12,26–32; 13,33–34, Žl 106, Mk 8,1–10

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctidenní vydáváný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Bc. Mária Pešeková, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

